

در گلستان بلبل و در انجمن پروانه باش	هرکجا دام تماشایی که بینی دانه باش	۱
کفر و دین را پرده‌دارِ جلوۀ معشوق دان	گاه در بیت‌الحرام و گاه در بتخانه باش	۲
نور حسنِ لاابالی تا کجا سر برزند	بلبلِ هر بوستان و جغدِ هر ویرانه باش	۳
جلوۀ مردانِ راه از خویش بیرون رفتن است	جوهرِ مردی نداری، چون زنان در خانه باش	۴
دامنِ هر گل مگیر و گردِ هر شمعی مگرد	طالبِ حسنِ غریب و معنی بیگانه باش	۵
خضرِ راهِ رستگاری دل به دست آوردن است	در مذاقِ کودکان شیرینی افسانه باش	۶
دست تا از توست، دست از دامنِ ریزش مدار	تا نمی در شیشه داری تشنهٔ پیمانه باش	۷
تا شوی چشم و چراغِ این جهان چون آفتاب	پوششِ هر تنگدست و فرشِ هر ویرانه باش	۸
بی محبت مگذران عمرِ عزیزِ خویش را	در بهارانِ عنده‌لیب و در خزانِ پروانه باش	۹
سنگِ طفلان می دهد کیفیتِ رطلِ گران	نشأهٔ سرشار می خواهی برو دیوانه باش	۱۰
صحبتِ شبهای میخواران ندارد بازگو	چون ز مجلس می روی بیرون، لبِ پیمانه باش	۱۱
ما زبانِ شکوه را در سرمه خوابانیده‌ایم	ای سپهرِ بی‌مروت، در جفا مردانه باش	۱۲
تا مگر صائب چراغ گشته‌ات روشن شود	هر دلِ گرمی که یابی گردِ او پروانه باش	۱۳

وزن: فاعلاتن فاعلاتن فاعلاتن فاعلن (رمل مثنی محذوف)

